

Tehnoredactare: Felicia Drăgușin (Prosperity Exprim SRL)
Coperta: Ionuț Tănase

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TĂNASE, IONUȚ
Portretul vieții unui orfan / Ionuț Tănase. – București: For
You, 2015
ISBN: 978-606-639-095-8
821.135.1-94

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin Editurii For
You. Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă,
a textului din această carte este posibilă numai cu acordul
prealabil al Editurii For You.

Tel./fax. 021/665.62.23;
mobile phone: 0724.212.695; 0724.212.691;
e-mail: foryou@editura-foryou.ro
website: www.editura-foryou.ro
Facebook: www.facebook.com/Editura-For-You
Instagram: <https://instagram.com/edituraforyou/>
Twitter: <https://twitter.com/EdituraForYou>

Printed in Romania ISBN 978-606-639-095-8

Ionuț Tănase

PORTRETUL VIETII UNUI ORFAN

Editura For You

Respect pentru oameni și cărți

Cuvinte de apreciere	7
Mulțumiri.....	9
Introducere	11
Copilăria și familia mea	14
Copilăria mea, trăită pe străzi	35
Casa de copii de la Uricani	49
Reîntâlnirea cu fratele meu, Bogdan	63
Schizofrenia, boala cumplită de care suferă mama	72
Pasiunea pentru dans și reîntâlnirea cu fratele meu, Ciprian	77
Drama de la centrul de plasament Păclîșa	88
O minciună mare cât o vacanță de vară	97
Transferul meu și al lui Bogdan la Vulcan – o nouă rază de speranță	104
Prima mea iubire, dansul	108
Trupa mea de dans, 3Style Crew	111
Bacalaureatul și profesoara mea de suflet	118
Admiterea la Universitatea din Petroșani	125
Prima mea apariție la televizor	128
Durerea unei pierderi	133
Cel mai armonios și dramatic spectacol – preselectiile la „Dansez pentru tine“	138
Frumoasa mea soție, Camelia	144
„Dansez pentru tine“ – începutul și prima ediție.....	157
„Dansez pentru tine“ – a doua ediție	164
„Dansez pentru tine“ – a treia ediție	168
„Dansez pentru tine“ – a patra ediție	172
„Dansez pentru tine“ – a cincea ediție	177
„Dansez pentru tine“ – a șasea ediție	181
„Dansez pentru tine“ – Marea finală	184
O nouă viață	190
Frumoasa prietenie cu Teo Trandafir	192
Cel mai important rol din viața mea	196
Visul tău va deveni realitate	201

CĂRȚI PUBLICATE DE EDITURA FOR YOU

Monica Vișan

Metodă rapidă de învățare a gramaticii limbii engleze	
Exerciții de gramatică engleză vol I	
Exerciții de gramatică engleză vol. II	
VERBUL	toate trei costă 50,00 lei

Neale Donald Walsch

Conversații cu Dumnezeu,	
volumul I, II, III	47,00 lei
Dumnezeu și minunile din viața noastră	15,00 lei
Acasă cu Dumnezeu	20,00 lei
Ce vrea Dumnezeu	18,00 lei
Când totul se schimbă, schimbă totul	25,00 lei
Mai fericit decât Dumnezeu	18,00 lei

Paul Ferrini

Iubire fără condiții,	
Reflecții ale Minții Christice	15,00 lei
Reflecții ale Minții Christice, partea a II-a	12,00 lei
Miracolul iubirii,	
Reflecții ale Minții Christice, partea a IV-a	10,00 lei
Cuvinte de înțelepciune pentru fiecare zi	15,00 lei
Amour sans conditions (lb. franceză)	15,00 lei
Iubirea este Evanghelia mea	8,00 lei
Cum să creăm o relație spirituală	10,00 lei
Christul cel viu	15,00 lei
Vindecă-ți viața	23,00 lei

Copilăria și familia mea

Părinții mei erau foarte tineri în momentul în care s-au cunoscut: mama avea pe atunci 16 ani, iar tatăl meu, 18. S-au cunoscut la o petrecere în comuna Armășoia, județul Vaslui, localitatea în care s-au născut amândoi. Tatăl meu a fost fascinat de frumusețea mamei mele din prima clipă în care a văzut-o, deși reciproca nu a fost valabilă. Tata nu s-a lăsat intimidat de refuzurile neîncetate ale mamei mele și a stăruit în încercarea lui de a o cuceri. Într-un final mama a cedat, a lăsat inima să dicteze în locul rațiunii și s-a îndrăgostit de el. Dragostea era atât de mare între ei încât, după o perioadă foarte scurtă, și-au unit destinele în fața lui Dumnezeu și a societății. Așa a apărut Claudiu, fratele meu cel mai mare. Pe vremea aceea, mama încă era elevă, iar tatăl meu era macaragiu la o firmă din Galați. Probabil că dragostea aceea mare i-a îndemnat să ia decizii pripite, astfel încât nu au mai suportat distanța, iar tatăl meu a renunțat la locul lui de muncă.

Împreună cu mama, a luat hotărârea de a se muta în orașul Lupeni. Acolo locuia sora tatălui meu, Angelica. Claudiu era micuț când s-au mutat în Valea Jiului și, pe când el avea numai doi ani, mama l-a adus pe lume pe Ciprian. Nu a trecut mult timp și s-a născut și cel de-al treilea copil, fratele meu, Daniel. La un an după Daniel, pe data de 31 ianuarie

1988, m-am născut eu. Eram deja patru băieți și mama nu mai dorea sub nicio formă să rămână însărcinată din nou, însă tatăl meu își dorea enorm și o fetiță, astfel încât mama a rămas însărcinată pentru a cincea oară și, în aprilie 1990, s-a născut tot un băiat, fratele meu mai mic, Bogdan.

Singura sursă de venit a familiei era salariul pe care tatăl meu îl câștiga ca miner la E.M. Lupeni. Mama era casnică și, deși își dorea să muncească, tatăl meu nu era de acord. El a susținut întotdeauna că: „o femeie nu are ce căuta la muncă, femeia este făcută să stea acasă, să facă ordine, să aibă grijă de copii și să-i gătească soțului ei.“

În mod sigur, aceasta este o mentalitate învechită pe care o au unii bărbați și, din păcate, așa gândea și tatăl meu. În ciuda faptului că nu concepea ca soția lui să lucreze, mama nu l-a ascultat și s-a angajat în diferite baruri ca ospătăriță și vânzătoare, însă a realizat foarte repede că nu era ceea ce avea ea nevoie și s-a întors la „meseria“ de casnică.

Părinții mei s-au grăbit întotdeauna. S-au grăbit când s-au căsătorit și s-au grăbit să devină părinți. Erau mult prea tineri și destul de iresponsabili. Într-o lume în care nimic nu este mai sfânt și mai pur decât creșterea și educația unui copil, părinții mei nu realizau că sunt responsabili pentru noi, pentru educația noastră, pentru sănătatea noastră. Ei se bucurau de viață și se comportau de parcă noi nu existam.

Când s-a născut Daniel, la ieșirea din maternitate, mama a considerat că locul în care trebuie să stea un prunc este un tomberon și l-a aruncat acolo. Daniel a avut mare noroc cu un medic care a văzut ce făcuse mama. L-a luat pe Daniel din tomberon și l-a dus la Angelica, mătușa noastră. E foarte trist să știu că mama mea a fost capabilă de așa ceva, e și mai trist că nu știu ce a împins-o să facă asta.

Nu știu dacă a fost boala sau a fost caracterul ei, pentru că atunci nu apăruseră simptomele schizofreniei.

Pe când eu aveam doar un an, părinții mei plecau mai mereu în vacanțe și la petreceri, iar pe noi ne încuiau în casă, fără niciun adult care să ne supravegheze și fără să ne lase ceva de mâncare. De fiecare dată când plecau ei, noi, niște prichindei, ne așezam pe jos, în hol, și nu ne luam privirea de la ușă. Auzeam mulți pași pe casa scării și așteptam și așteptam, poate vom vedea cum se deschide ușa, iar în prag vor apărea părinții noștri. Treceam prin clipe de groază, eram speriați, plângeam și urlam încontinuu.

Când treceau mai multe ore, mergeam cu toții la geam, ne luam în brațe și plângeam. Strigam întruna: „Unde-i mama? Unde-i tata? Ne este foame!” Toți vecinii ne auzeau și ne băteau în ușă. Ne spuneau să nu mai țipăm că îi deranjăm, pentru că ei încercau să doarmă. Numai părinții noștri nu aveau suflet să ne audă. Probabil că sunt eu prea emotiv și nu înțeleg lucrurile, dar știu că părinți plus copii, egal dragoste imensă și obligația părinților de a oferi protecție și afecțiune. Nu arunc cu pietre, nu îmi judec părinții. Doar îți prezint faptele și mă întreb de ce oare nu am simțit niciodată căldura brațelor mamei mele, de ce nu am ascultat povești pe genunchii tatălui meu?

Într-o ocazie similară, după două zile eram leșinați de foame și am ajuns să mâncăm firmiturile de pâine de sub mobila din bucătărie. La un moment dat, am început să mâncăm sare, pentru că, efectiv, nu aveam altceva și amestecam sarea cu apă, deoarece nu o puteam suporta altfel. Aveam cu toții dureri de stomac de la sare. Am încercat să mâncăm și varul de pe pereți, însă nu exista nici cea mai mică șansă ca sarea sau varul să ne potolească foamea. Eram înghetați, murdari, flămânzi și dormeam pe jos.

În ziua a patra am început să urlăm în cor, cu toate puterile care ne mai rămăseseră. Atunci și-au dat seama vecinii că situația noastră ar putea fi gravă și au chemat-o pe mătușa mea, Angelica, să verifice ce se întâmplă la noi în casă, pentru că plângeam încontinuu de patru zile.

Când i-a văzut pe vecini, Angelica a intuit ce s-a întâmplat și l-a rugat pe unul dintre ei să spargă ușa pentru a putea intra în casă. Altă modalitate nu exista, deoarece părinții noștri ne-au încuiat, nu au lăsat o cheie de rezervă nimănui și nici măcar pe Angelica nu o anunțaseră că pleacă pentru câteva zile din oraș. Cum a intrat în casă, a deschis toate geamurile, fiindcă era un miros insuportabil și aerul irespirabil. Pe mine m-a găsit în camera mică, leșinat lângă pat, nespălat și nemâncat de patru zile. Cred că îți poți imagina cu ușurință cum arată un bebe de un an, neschimbat și nemâncat de atâta timp.

Angelica ne-a luat acasă la ea și, în momentul în care m-a schimbat pe mine, i s-a făcut rău instantaneu: eram plin de sânge și aveam niște dureri îngrozitoare, pentru că stătusem cu același scutec timp de patru zile. Și acum am un semn care nu îmi dă voie să uit. Nici măcar nu puteam sta în șezut, atât de mare era durerea. După ce ne-a spălat și ne-a schimbat, ne-a pus la masă. După zece minute, toți patru am vărsat tot ceea ce mâncaserăm, pentru că eram atât de flămânzi, încât am uitat să mai mestecăm.

Când s-au întors din miniconcediu, părinții mei s-au comportat de parcă nimic grav nu se întâmplase în lipsa lor. Deși Angelica și vecinii le-au reproșat lipsa de responsabilitate, ei nu au considerat că situația era dramatică.

La câteva luni după acest incident s-a născut Bogdan și, de atunci, au început adevăratele probleme. Mama a devenit foarte geloasă, era tot timpul nervoasă și țipa la tata. Îi spunea că o înșală, că ea vede tot ce face el, îi spunea că ea

vede pe unde umblă el și cu cine umblă. Noi asistam la tot felul de scene din partea ei. Tata era calm și, cu argumente, încerca să îi demonstreze că nimic din ceea ce spunea ea nu era adevărat, îi spunea că el nu face altceva decât să meargă la muncă și să se întoarcă acasă. Pe vremea aceea, nu era un om violent și, de fiecare dată când ea îi făcea reproșuri și îi aducea acuzații false, el încerca să o calmeze și să-i demonstreze că se înșala în privința lui. Dar mama nu-l credea și manifestările de gelozie erau din ce în ce mai delirante și mai violente. Tata, pe o parte, încerca din răspuțuri să-și păstreze calmul și să evite certurile, iar mama născocea scenarii din ce în ce mai fanteziste. Devenise paranoică și ajunsese până în punctul în care îl urmărea pe tata la locul de muncă și îl hărțuia. În fața colegilor lui de muncă făcea crize și îl acuza că o înșală, în mină. Tata a început să se rușineze și nu o mai băga în seamă deloc, devenise complet indiferent.

Noi nu existam oricum, eram doar spectatori la povestea lor furtunoasă. Bogdan era micuț, avea doar câteva luni și frații mei mai mari se ocupau de el, îl schimbau și îl hrăneau. De cele mai multe ori, doar cu ceai sau apă.

Într-o seară, tata și-a pierdut răbdarea și i-a spus mamei că, dacă nu va înceta, o va lovi. Bineînțeles că nu l-a crezut și a continuat pe un ton mai agresiv, a pus mâna pe cuțit și a vrut să-și taie gâtul. Atunci tata i-a dat prima palmă. De la o palmă s-a ajuns la un pumn, iar de la un pumn, la bătăi. A ajuns să o bată atât de tare încât nimeni nu o mai recunoștea. Nu era zi în care să nu o bată.

În pofida violenței pe care tatăl meu o manifesta, mama nu înceta să îl agreseze verbal și să îi facă scene de gelozie. Nouă ne era milă de mama și am început să intervenim între ei. Printre lacrimi, îl imploram pe tata să nu o mai lovească, dar nu făceam altceva decât să-l enervăm și mai tare. Atât de tare, încât a început să ne bată și pe noi. Nu

eram copii-problemă și singura noastră vină era că nu voiam să o mai vedem pe mama bătută. Tata nu a realizat că toate simptomele mamei erau în strânsă legătură cu schizofrenia, boala de care suferise și bunica mea. Și, prin faptul că a cedat și a început să o bată, nu a făcut altceva decât să îi agraveze boala.

Mama a început să vorbească singură, ne spunea mereu că vede pe cineva, tremura și scotea tot felul de sunete ciudate. Nouă ne era foarte frică pentru că scotea sunete ascuțite și, în mintea noastră de copii, aveam impresia că se transformă sau că este posedată.

Aceste episoade au devenit din ce în ce mai frecvente. Arunca lucrurile din casă, mângălea pereții cu rahat, pe noi ne obliga să urinăm în mijlocul casei, să ungem televizorul cu rahat, ne forța să înjurăm. Ne obliga să facem tot felul de lucruri fără noimă și, de frică, făceam absolut tot ce spunea.

De multe ori mergea la școală după Claudiu și Ciprian. Făcea crize de nervi în curtea școlii și urla. Ei se rușinau și încercau să fugă, dar mama îi amenința și le spunea că vor vedea pe dracu' când se vor întoarce acasă.

De frică, o ascultau și, cum ajungeau acasă, mama începea să îi bată. Pur și simplu îi călca în picioare și îi mușca până le dădea sângele. După aceea, venea și ne bătea pe noi – nu făcea diferențe. A doua zi eram toți cinci vineți.

Fraților mei le era rușine să mai meargă la școală, nu voiau să dea explicații în legătură cu vânătăile de la ochi – pentru că doar acelea erau vizibile – și stăteau pe stradă, patru sau cinci ore, după care se întorceau acasă.

Sunt atât de multe de povestit și încă doare. În prezența părinților, singurele sentimente trezite în sufletul meu erau cele de teamă și spaimă.

Îmi aduc aminte că, într-o zi, atât de tare m-a bătut cu o bătă groasă, încât a reușit să o rupă pe spatele meu, dar

nu s-a oprit; dimpotrivă, s-a enervat și mai tare. A început să-mi dea cu picioarele în față, în gură, în cap și la gât. Care a fost motivul? Aș vrea să știu ce motiv are o mamă să îi facă asta fiului ei de numai câțiva anișori.

Boala a avansat mult prea repede. Ea nu conștientiza că are o problemă, tatăl meu se îndepărtase prea mult pentru a-i mai păsa, iar starea ei se agrava. Mergea pe mijlocul străzii și se băga în fața mașinilor, își făcea singură rău, se mușca, își dădea palme și se dădea cu capul de pereți, iar pe noi ne bătea seară de seară. Uneori ne dădea afară și ne lăsa să dormim la ușă.

Tata venea din ce în ce mai rar acasă, pentru că nu mai suporta să o vadă pe mama în halul în care ajunsese și pentru că voia să evite o altă ceartă cu ea. În cele din urmă s-a mutat la sora lui, Angelica, și la noi venea o dată pe săptămână. Nu stătea mai mult de jumătate de oră, ne lăsa ceva de mâncare și pleca.

Încet-încet, din cauza supărării, a început să consume din ce în ce mai mult alcool, nu mai avea grijă de el, nu îi mai păsa de nimic și tot salariul lui se ducea pe băutură. Își făcuse prieteni de pahar și era în compania lor tot timpul. Nu ne mai aducea mâncare; în schimb, venea acasă să mai ia câte ceva pentru a vinde, fiindcă avea nevoie de bani pentru băutură. A vândut toată mobila, electrocasnicele, până și hainele mamei le-a vândut pentru a face rost de bani pentru băutură. El vedea că noi nu aveam ce mânca, deoarece mama nu avea niciun venit, însă nu-i mai păsa. Deși avea cinci copii, i-a permis sufletului să nu mai simtă.

Întrucât nu aveam cu ce plăti facturile, am fost debransați de la gaz și de la curent. Frații mei își făceau temele pe scară, deoarece nu aveam nici măcar o lumânare care ar fi putut să pâlpeie și să ne dea puțină lumină. Trăiam într-o lume ruptă de realitate și era sărbătoare când mâncam o

coajă de pâine și un cartof. Nu aveam jucării, nu aveam o carte de colorat, nu aveam voie să ieșim la joacă. Nu puteam face nimic pentru a uita de foame, de frig sau de mizerie. Momentele de luciditate ale mamei erau tot mai rare. Ne ținea închiși în casă și ne bătea zilnic. Tata vânduse tot ce se putea vinde din casă și venea în vizită doar când era în sevrăj, nervos și ne bătea pe toți. Nu îl mai recunoșteam, acela nu mai era omul care muncea ca să avem noi ce mânca. Era un monstru și noi toți eram sacii lui de box.

Într-o noapte, pe la ora 2.00, a venit la noi și a început să bată insistent în ușă. Mama nu a vrut să-i deschidă, pentru că știa că era beat și că va face scandal dacă îl va primi în casă. Ceea ce nu știa era că el urma să spargă ușa și să o folosească pe ea pe post de preș la intrare. Nu venise singur: era la braț cu o doamnă. După ce a bătut-o pe mama, a intrat în cameră și ne-a prezentat-o pe doamna aceea. Ne-a spus că ea este noua lui soție și ne-a obligat să îi spunem „mamă”. Doamna aceea era la fel de amețită din pricina alcoolului și nu făcea decât să îl provoace pe tata să o lovească pe mama. Avea ea o plăcere să o vadă pe mama întinsă pe jos, urlând de durere. Înainte de a pleca, tata a mai căutat printre lucruri, în speranța că ar putea găsi ceva de vândut. Însă deja dăduse aproape tot din casă: ne mai rămăseseră numai un dulap, în bucătărie, un pat de o persoană și o canapea ruptă.

După o perioadă destul de lungă în care nu l-am mai văzut și nici măcar nu am mai auzit nimic despre el, a apărut în pragul ușii. Încă este viu în mintea mea momentul acela... parcă ieri s-a întâmplat totul, deși au trecut mai bine de 21 de ani. Era treaz. A intrat în casă, dar nu a făcut niciun pas în plus. Noi ne-am bucurat foarte tare, credeam că se întorsese definitiv. I-am spus că îl așteptam și i-am mulțumit că s-a întors. El n-a spus nimic. Avea lacrimi în ochi și ne privea încontinuu. Când s-a mai liniștit, ne-a spus

că urma să plece pentru două săptămâni la țară, pentru că dorea să-și vadă părinții. Ne-am întristat foarte tare, de parcă presimțeam că nu aveam să-l mai vedem, că ne mințea. În încercarea de a ne face să zâmbim, ne-a promis că ne va aduce la fiecare câte ceva când se va întoarce. Avea o plasă neagră în mână, din care a scos o cratiță mică, plină cu ciorbă de fasole și o jumătate de pâine.

În acel moment am început să plângem de bucurie, deoarece trecuse mult timp de când nu mai mâncaserăm o masă atât de gustoasă. Eram atât de fericit pentru că ne-a adus mâncare, încât m-am apropiat de el și l-am strâns puternic cu mânuțele de un singur picior, fiindcă nu-i puteam cuprinde ambele picioare. A stat câteva minute în fața ușii și ne-a privit îndelung pe toți cinci. Pe urmă ne-a luat în brațe și ne-a strâns așa cum nu o făcuse niciodată. A avut puterea să ne privească în ochi și să ne spună să fim cuminiți, pentru că el se va întoarce repede. Cred că nu voi putea înțelege niciodată de ce a cedat, de ce a renunțat la noi și s-a refugiat în alcool și de ce nu a avut suficientă putere ca s-o ajute pe mama. Va rămâne un mister pentru mine motivul pentru care a făcut o alegere greșită.

În ziua aceea, el venise să-și ia rămas-bun de la noi, deoarece pleca și nu voia să se mai întoarcă vreodată. Tata trăia cu impresia că, dacă va pleca, ne va fi mai bine fără el, pentru că nu-l vom mai vedea beat și nu vom mai asista la scandaluri și bătăi. L-am așteptat două săptămâni, o lună, două luni, trei luni, însă nu s-a mai întors.

Mama era bolnavă de schizofrenie, iar în momentul în care tata ne-a părăsit boala avansase deja foarte mult. Nimeni nu a ajutat-o în lupta cumplită pe care o ducea; nu urma niciun tratament și nici măcar nu considera că avea o problemă. Din punctul ei de vedere, totul era normal. Noi eram cu toții prea mici și, oricât de mult ne doream să o ve-

dem pe mama sănătoasă, nu stătea în puterea noastră să o vindecăm sau măcar să-i alinăm suferința. În rarele momente de luciditate, știa că are cinci copii de hrănit și lucra ca femeie de serviciu în scări de bloc, aduna sticle goale și mergea cu ele la reciclat, iar uneori era nevoită să se împrumute de la vecini pentru a ne hrăni. Dimineața pleca la muncă și se întorcea seara. Cu toți banii pe care îi câștiga într-o zi reușea să ne pună pe masă câțiva cartofi și o pâine mică.

La un an după ce ne-a părăsit, tata a rugat-o pe mătușa Angelica să îi ia pe Claudiu și pe Daniel și să îi trimită la el, în Vaslui. I-a transmis mamei că el avea să se ocupe de creșterea și educarea lor, iar pe mine, pe Ciprian și pe Bogdan ne-a lăsat în grija ei. Singur a hotărât să ne despartă și tot singur a hotărât cine va merge cu el și cine va rămâne cu mama. De atunci, până acum trei ani, nu l-am mai văzut deloc pe Daniel, iar pe Claudiu îl știu doar din fotografii. Până atunci, eram toți cinci de nedespărțit, împărțeam o farfurie de mâncare, împărțeam aceeași tristețe și aceleași visuri și, dintr-o dată, tata a hotărât să îi răpească pe Claudiu și pe Daniel. Aveam o legătură frumoasă, eram solidari și, dacă plângea unul, plângeam toți. Dar legătura noastră a fost ruptă și acum suntem niște străini.

Mama a fost dărâmată, pentru că atunci a realizat că tata nu se va mai întoarce. Din acel moment ea a încetat să mai lupte și a cedat complet în fața bolii. Nu o mai interesa dacă noi aveam ce mânca sau nu. S-a închis în lumea ei și, o perioadă destul de lungă, a refuzat orice contact cu realitatea. În momentele în care nu ne bătea, vorbea singură, se certa cu oameni imaginari sau petrecea ore întregi uitându-se în gol.

Tata ar fi avut, la țară, posibilitatea de a ne întreține pe toți cinci, dacă dorea. Avea pământ și fermă cu animale, pe când mama nu ne putea oferi absolut nimic – poate doar un apartament gol, dar, în câteva luni, nu a mai existat nici